

Arrest

nr. 305 876 van 29 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96 - 98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 15 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P.-J. DE BLOCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, komt België binnen op 16 februari 2024 en dient diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. Op 4 april 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag per drager aan verzoeker betekend wordt, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Syrische nationaliteit te bezitten en u identificeert zichzelf als christen. U bent geboren op 25 mei 1987 in de stad Damascus. Twee jaar later verhuisden u en uw familie naar Homs. U woonde tot 2005 in de wijk Waar. In 2005 verhuisde u naar Damascus. Eerst woonde u in Tabala, vanaf 2010 woonde u in de

stad Jaramana. U bent de enige zoon waardoor u werd vrijgesteld van de militaire dienstplicht. In de achtste maand van 2022 trouwde u met uw vrouw M. Jullie hebben samen één zoon genaamd G.

U werkte sinds 2008 als barman in de stad Jaramana. Rond de 12de van de negende maand 2023 kwamen H. A. J. en H. A. A. langs in de bar waar u werkte. Zij behoren tot de vierde divisie. In de regio zijn ze bekend voor het innen van belastingen. Tijdens hun bezoek maakten ze ruzie met de vriendin van één van de klanten. Er ontstond een gevecht en de security kwam tussen. De partner wou klacht indienen tegen beide heren. Eens de politie was aangekomen ging u met hen mee als getuige. In uw verklaringen noemde u de twee mannen bij naam. Volgens u kwamen H. A. J. en H. A. A. in de problemen op hun werk omwille van uw verklaringen. U nam enkele dagen verlof waarna u terug keerde naar uw werk. De dag na uw verlof kwam een onbekende man langs in de bar. Hij wou u ontvoeren. U kon echter ontsnappen via een achterdeur. Nadien ging u niet meer naar het werk. U diende ook klacht in. Vanaf toen tot midden 12de maand 2023 leefde u ondergedoken in Jaramana. Rond de 12de van de 12de maand 2023 ging u naar uw dorp Sadad (provincie Homs).

U verliet Syrië op 16 februari 2024 op legale manier met uw eigen paspoort. Vanuit Libanon nam u een vlucht via Doha naar Oman. U verbleef enkele dagen in Oman. Nadien nam u op 19 februari vanuit Oman, via Doha, een vlucht naar België. U landde op 20 februari in de luchthaven van Zaventem waarna u diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Syrië vreest u gedood te worden. U vermoedt dat de twee mannen van de vierde divisie uw naam hebben gesignaleerd aan de grensposten.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw Syrische identiteitskaart en uw paspoort neer alsook kopieën van de volgende documenten: uw geboorteverklaring; enkele pagina's van uw militair boekje; uw huwelijksakte; een uittreksel van uw gezinssamenstelling, een bevestiging van het visum uitgereikt door het Sultanaat Oman en een reservatie van een hotel in Oman.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken (notities persoonlijk onderhoud [hierna CGVS], p. 4). Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stelt het CGVS vast dat u niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er omwille van onderstaande redenen immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

1. Uw verklaringen in verband met de poging om u te ontvoeren konden niet overtuigen. Volgens u probeerde een onbekende man u te ontvoeren vanuit uw werkplaats. Hij probeerde u naar buiten te lokken met de smoes dat hij een cadeau voor u had. Bovendien verwees hij naar één van de twee leden van de vierde divisie. U kon echter via een achterdeur ontsnappen (CGVS, p. 10; p. 11 en p. 14). Indien het daadwerkelijk de bedoeling was om u te ontvoeren kan zijn werkwijze allerminst overtuigen. Er kan worden aangenomen dat de onbekende man u op een meer doordachte manier naar buiten zou lokken. Hij kon eender welke smoes gebruiken. Dat hij echter koos om te verwijzen naar een cadeau en hierbij de naam 'H. A. A.' liet vallen kan niet overtuigen. Op deze manier veroorzaakte hij achterdochtigheid en wantrouwen bij u en saboteerde hij aldus zijn eigen plan. Dat hij er bovendien op vertrouwde dat u hem zondermeer naar buiten zou volgen is eveneens ongeloofwaardig. Volgens u vertrouwden ze gewoon op hun macht (CGVS, p. 15 en 16). Het spreekt voor zich dat deze uitleg niet kan overtuigen. Daarnaast kan ook worden verwacht dat H. A. J. en H. A. A. de locatie hadden bestudeerd en andere uitgangen ook lieten bewaken, wat ze blijkbaar niet deden (CGVS, p. 16).

2. U kunt geen enkel bewijs neerleggen dat aantoonde dat u effectief verklaringen heeft afgelegd in verband met de ruzie waarbij H. A. J. en H. A. A. betrokken waren. Nochtans werden uw verklaringen genoteerd en heeft u deze ondertekend. Volgens u kreeg u geen documenten van de politie. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u pogingen ondernam om nadien uw verklaringen te verkrijgen, via bijvoorbeeld de tussenkomst van een advocaat (CGVS, p. 14). Bijgevolg is het feit dat u hebt getuigd tegen leden van de vierde divisie niets meer dan een blote bewering. U kon ook geen bewijs neerleggen van de klacht die u indiende drie of vier dagen na de poging tot ontvoering (CGVS, p. 18 en p. 19). Dat uw familie wel de moeite deed om attesten op te vragen in verband met uw geboorte, uw huwelijk en uw gezinssamenstelling maar

geen pogingen ondernam om het PV of de klacht die u neerlegde op te vragen haalt de geloofwaardigheid verder onderuit.

3. Er zijn geen indicaties dat u daadwerkelijk wordt vervolgd door leden van de vierde divisie. Zoals reeds hierboven aangehaald kan er geen geloof worden gehecht aan de poging om u te ontvoeren (punt 1). Daarnaast gebeurden er geen andere vervolgingsfeiten. Beide heren (of hun handlangers) zijn nooit bij uw woning langs geweest in Jaramana (CGVS, p. 17). Volgens u zijn er geen verdere indicaties dat u momenteel nog wordt gezocht door hen. Er is niets gebeurd na de vermeende ontvoeringspoging, noch na uw latere vertrek uit Jamamana en uw uiteindelijke vertrek uit Syrië (CGVS, p. 18 en 19). Nochtans bleef u tot midden december 2023 in de stad Jaramana en tot 16 februari 2024 in Syrië. Dat u in Jaramana ondergedoken leefde kan bovendien niet worden gevolgd. U plaatste namelijk op 2 november 2023 een bericht op Facebook waarin u aangaf op zoek te zijn naar werk (zie blauwe map en CGVS, p. 19). Daarnaast plaatste u deelde u tussen midden september en uw vertrek in februari 2024 regelmatig berichten op Facebook. Deze houding is moeilijk in overeenstemming te brengen met een wens om onder de radar te blijven.

4. Dat u wordt geïdende door twee leden van de vierde divisie omdat u hun namen bekend maakte in uw verklaringen kan eveneens niet overtuigen (CGVS, p. 17). Volgens u werden de camerabeelden meegenomen door de politie. U haalde hierbij aan dat de mannen werden herkend op basis van de camerabeelden. Bovendien stonden de beide mannen bekend in de horecasector als diegenen die de belastingen innen (CGVS, p. 12). Het lijkt er aldus op dat de mannen reeds bekend waren in de regio. Dat u vervolgd wordt omwille van uw verklaringen, waarvan u geen bewijs kon neerleggen, kan aldus niet worden gevolgd.

5. Er kan niet worden geloofd dat net u diende te getuigen in verband met het gevecht dat plaatsvond in de bar. Er waren meerdere medewerkers in de bar aanwezig die het gevecht eveneens aanschouwden (CGVS, p. 11). Bovendien werd de security ingeschakeld en begeleiden zij de mannen naar buiten. Verder waren er andere klanten aanwezig in de bar op het moment van het gevecht. Dat net u werd uitgekozen als getuige kon u niet aannemelijk maken. Volgens u kwam dit omdat u het gevecht van dichtbij zag, in tegenstelling tot de andere medewerkers. De andere klanten hielden zich afzijdig (CGVS, p. 13). Gezien de security ook nadien nog betrokken was, namelijk in het naar buiten begeleiden van de mannen en hen de toegang te verhinderen, kan worden aangenomen dat ook zij werden gevraagd om te getuigen.

6. Er is verder geen enkele aanwijzing dat u door de Syrische overheid als opposant beschouwd wordt. U verklaarde nooit politiek actief te zijn geweest (CGVS, p. 7) en haalde geen problemen aan met de Syrische overheid in het algemeen of met de veiligheidsdiensten (CGVS, p. 8 en p. 9). U verliet Syrië bovendien legaal met uw eigen paspoort (CGVS, p. 5). U had bovendien connecties bij de politie gezien u bij uw vertrek uit Syrië werd geëscorteerd door een politiewagen (CGVS, p. 18).

7. Voorts wijst het CGVS er op dat niettegenstaande het feit Syrië te hebben verlaten implicaties kan hebben voor de behandeling van een individu bij terugkeer naar Syrië en de houding van de Syrische autoriteiten jegens terugkeerders niet eenduidig is, er in uw hoofde geen risico bij terugkeer kan worden weerhouden (EUAA, Country Guidance Syria van februari 2023, p. 51-53; EUAA "Syria: Targeting of individuals" september 2022, p. 31; Algemeen Ambtsbericht Syrië, augustus 2023, p. 79-90 – beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/document/2099738.html>; UNHCR, International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic, maart 2021, p. 112-115; EASO "Syria Situation of returnees from abroad", juni 2021, p.1-22 – beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-situation-returnees-abroad> en <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-syria-situation-returnees-abroad-june-2021>). U haalt namelijk geen concrete of geloofwaardige elementen die in die richting wijzen, evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. Het CGVS wijst hiervoor naar de motivering vermeld onder punt 6. Het CGVS stelt verder vast dat u uit een regio komt dewelke onder controle van de Syrische overheid stond en staat ; er geen indicaties zijn dat uw familie van oppositie-activiteiten beticht worden; er geen indicaties zijn dat de overheid een veiligheidsdossier tegen u heeft opgemaakt of dat u op een lijst met gezochte personen staat. Er kan hieraan worden toegevoegd dat u over de nodige stukken, bv. uw paspoort, beschikt om uw verblijf in het buitenland en uw legaal vertrek uit Syrië aan te tonen. U brengt zelf geen andere factoren aan dewelke op een risico bij terugkeer zouden wijzen. Uw vrees bij terugkeer is uitsluitend verbonden aan de door u voorgehouden problemen met H. A. J. en H. A. A., die zoals hierboven uiteengezet, ongeloofwaardig worden bevonden (CGVS, p. 11).

9. Tot slot is niet aannemelijk dat u, als christen, omwille van uw religie een gegronde vrees voor vervolging heeft. In het Algemeen Ambtsbericht (mei 2022) (beschikbaar op https://www.ecoi.net/en/file/local/2075473/AAB+Syrie_extern+17jun22.pdf) wordt toegelicht dat er, behalve ISIS, geen andere partijen in het conflict zijn die zich op grond van etniciteit, religie, beroep of andere kenmerken met ideologische motieven op bepaalde

groepen richten. De vijandigheid is gebaseerd op tegengestelde politieke affiliaties en ideologieën waarbij religie een rol kan spelen. In een rapport gepubliceerd in oktober 2019 door het Governance and Social Development Resource Centre werd geoordeeld dat veel etnisch-religieuze groepen "minder om religieuze redenen werden aangevallen en meer vanwege vermeende vooringenomenheid of sympathie voor een bepaalde hoofdrolspeler in het conflict" (EUAA "Syria – Targeting of Individuals", september 2022, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/euaa-coi-report-security-situation-1> en <https://euaa.europa.eu/publications/syria-targeting-individuals>). In de beschikbare landeninformatie kan verder worden gelezen dat de situatie van leden van religieuze en etnische minderheidsgroepen regionaal verschilt en in het bijzonder afhangt van de actoren die de regio beheersen, hun opvattingen en percepties ten aanzien van leden van andere religieuze en etnische minderheidsgroepen, en de specifieke conflictontwikkeling in deze gebieden (UNHCR, *International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic*, maart 2021, p. 151, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/606427d97.html>). Uit de EUAA Country Guidance van februari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-syria-february-2023>), het EUAA Security Situation Report van september 2022 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-09/2022_09_COI_Report_Syria_Security_Situation_EN.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/euaa-coi-report-security-situation-1>), de EUAA "Syria – Targeting of Individuals van september 2022), en de COI Focus – Syrië: Situatie van de christenen in regimegebied (dd. 19.07.2023) blijkt dat de situatie voor bepaalde delen van de christelijke gemeenschap in Syrië effectief problematisch kan zijn. Tegelijk zijn er geen aanwijzingen van een situatie waarin christenen in Syrië, laat staan christenen uit uw regio van herkomst, systematisch vervolgd worden op basis van (hun etnische of) hun religieuze afkomst. Het loutere feit christen te zijn is dus onvoldoende om een vrees voor vervolging of een risico op reële schade aannemelijk te maken. Conform de aanbevelingen in de EUAA Country Guidance moet bijgevolg een individuele risicobeoordeling worden gemaakt, rekening houdend met de omstandigheden die een impact kunnen hebben op het veiligheidsrisico. Welnu, u haalde geen vrees aan bij terugkeer op basis van uw religie. Uit uw verklaringen blijkt verder dat u nooit problemen heeft gekend met de Syrische overheid, andere groeperingen of milities, noch met derden (CGVS, p. 8 en p. 9).

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Deze documenten hebben betrekking op uw identiteit, familiesamenstelling, vrijstelling van militaire dienstplicht en uw reisweg. Deze elementen staan momenteel niet ter discussie.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg kan u evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus aan Syrische onderdanen met een risicoprofiel kan aan Syrische verzoekers om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend, indien het willekeurige geweld als gevolg van het gewapende conflict in hun land van herkomst een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dat land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bij de beoordeling van de huidige veiligheidssituatie in Syrië wordt rekening gehouden met de **EUAA Country Guidance: Syria van februari 2023** (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-syria-february-2023>) en het **EUAA COI Report: Syria - Security situation van oktober 2023** (beschikbaar op euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-10/2023_10_COI_Report_Syria_Security_Situation_EN.pdf) en op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_syria_security_situation_20231009.pdf).

De voormelde EUAA Country Guidance benadrukt, net als de rechtspraak van het Hof van Justitie, dat het bestaan van een gewapend conflict niet voldoende is om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er ten minste sprake moet zijn van willekeurig geweld. Het geweldniveau in Syrië verschilt van regio tot regio en bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie moet rekening worden gehouden met de volgende elementen: i) de aanwezigheid van actoren van geweld; ii) de aard van de gebruikte tactieken en methoden; iii) de frequentie van veiligheidsincidenten; iv) de mate van geografische spreiding binnen een provincie; v) het aantal burgerslachtoffers; en vi) de mate waarin burgers de provincie zijn ontvlucht als gevolg van het gewapende conflict.

Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Syrië door het Commissariaat-generaal wordt rekening gehouden met bovenstaande indicatoren. Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in de

eerste plaats bij het onderzoek van de individuele behoefte aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de behoefte aan bescherming die voortvloeit uit de onveiligheid in de regio van herkomst, wanneer de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

In 2022 wordt het Syrische grondgebied verdeeld in vijf geografische gebieden: (i) een gebied onder controle van het Syrische regime, gesteund door Rusland en Iran; (ii) een gebied in het noorden van het land, onder controle van Turkije en de met Turkije geassocieerde Syrische rebellen; (iii) een gebied in het noordoosten van het land, onder controle van de Koerdische PYD/SDF, gesteund door westerse landen; (iv) het rebellengebied in het noordwesten van het land; en (v) het woestijngebied rond de grensovergang bij Tanf in het oosten van Syrië, dat onder controle staat van de Verenigde Staten en een rebellenmilitie.

De afgelopen jaren is het Syrische leger er - met militaire steun van Rusland en Iran - in geslaagd om grote delen van het land te heroveren op de rebellen of jihadisten. In de eerste helft van 2018 heroverden de Syrische autoriteiten het door de opstandelingen bezette gebied in de voormalige de-escalatiezones in het noorden van de provincie Homs en ten oosten van Damascus. In juni 2018 startten de regeringsgezinde troepen operatie Basalt, met als doel het zuiden van Syrië te heroveren op de gewapende organisaties van het Zuidelijk Front. Dankzij deze operatie kreeg het Syrische regime in juli 2018 weer de volledige controle over het gebied langs de grens met Jordanië en de demarcatielijn met Israël. Sinds maart 2021 controleert de regering van Damascus het grootste deel van Syrië, d.w.z. de provincies Damascus, Rif Dimashq, Quneitra, Deraa, Suwayda en Tartous, het grootste deel van de provincies Homs, Hama en Latakia, een aanzienlijk deel van de provincie Aleppo en het zuidelijke deel van de provincies Raqqa en Deir ez-Zor. Het regime controleert ook de grootste stedelijke centra van Syrië zoals Damascus, Aleppo, Homs, Hama, Latakia en Deir ez-Zor. Het conflict heeft echter de rol, de reikwijdte en de institutionele capaciteit van de overheid in de door de regering gecontroleerde gebieden aanzienlijk aangetast. De Syrische regering controleert de facto de politie, de veiligheidstroepen en het leger, maar buitenlandse actoren en pro-regimemilities oefenen aanzienlijke invloed uit op bepaalde delen van het grondgebied die theoretisch onder regeringscontrole staan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal incidenten in Syrië sinds de tweede helft van 2018 duidelijk is afgenomen en dat de mate van geweld, de omvang van willekeurig geweld en de impact van het conflict in Syrië per regio aanzienlijk verschillen. Wegens deze grote regionale verschillen moet er niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gelet op uw verklaringen over de plaats waar u vandaan komt in Syrië, is het in dit geval de veiligheidssituatie in de provincie Damascus die onderzocht moet worden. De beoordeling wordt gemaakt ten aanzien van Damascus gezien u daar sinds 2005 woonde en aldus daar uw leven opbouwde (CGVS, p. 5). U werkte er sinds 2008 als barman (CGVS, p. 7). U bouwde er samen met uw vrouw een leven op gezien uw zoon G. in Damascus is geboren, net als u (Verklaringen DVZ, vraag 17 en CGVS, p. 5).

De provincie Damascus, waar de Syrische hoofdstad onder valt, ligt in het zuidwesten van het land en wordt volledig omringd door de provincie Rif Dimashq. De provincie bestaat uit twee districten: Damascus-stad en Yarmouk. De stad Damascus heeft meer dan 1,8 miljoen inwoners en een bevolking die zeer heterogeen is geworden als gevolg van talrijke volksverhuizingen. In de provincie bevinden zich de centrale regering, politieke en administratieve instellingen en de belangrijkste militaire instellingen en veiligheidsdiensten van Syrië.

Tijdens het conflict bleef bijna de hele provincie Damascus, inclusief de hoofdstad, onder controle van de Syrische regering. In 2018 heroverden de regeringstroepen geleidelijk de controle over de gebieden die in handen van de oppositie waren gevallen, waardoor het geweld duidelijk afnam. Sindsdien waren antiregimeactiviteiten vrij zeldzaam in de regio. Momenteel controleren de Syrische autoriteiten de hele provincie.

Naast regeringstroepen en hiermee gelieerde groepen zijn er ook Russische en Iraanse troepen ingezet op verschillende locaties in de provincie.

Ondanks een stijging van het aantal incidenten in 2022 ten opzichte van 2021, heeft de provincie Damascus het op één na laagste aantal veiligheidsincidenten van alle Syrische provincies, na de provincie Tartous. Volgens de beschikbare informatie hebben zich sinds de herovering van de provincies Damascus en Rif Dimashq door de regering in 2018 geen grote incidenten meer voorgedaan, zoals militaire operaties. Volgens cijfers van het ACLED (Armed Conflict Location and Event Data Project) werden er tussen 1 augustus 2022 en 28 juli 2023 36 veiligheidsincidenten gemeld (d.w.z. 0,7 incidenten per week). Al deze incidenten vonden plaats in de stad Damascus.

Tussen augustus 2022 en juli 2023 werden drie burgerslachtoffers geregistreerd (d.w.z. minder dan één burgerdode per 100.000 inwoners). Wat de toestand van de infrastructuur na het conflict betreft, zijn veel gebouwen in Damascus nog steeds aangetast door de aanwezigheid van munitie die niet tot ontploffing is gebracht.

Er werden zeldzame activiteiten van Islamitische Staat gemeld: in mei 2023 eiste Islamitische Staat een autobomaanslag op een politiebureau in Damascus op. In april 2023 werd nog een aanslag van hetzelfde type geregistreerd, en in juni 2023 raakten vier mensen gewond bij een bomaanslag en een steekpartij. Deze twee aanvallen werden echter niet opgeëist. Israël voerde ook luchtaanvallen uit in de buurt van Damascus en op de internationale luchthaven. In februari 2023 werden twee burgers gedood en in maart 2023 werd nog een aanval geregistreerd. De hoofdstad blijft echter grotendeels gespaard door het geweld in de andere provincies van het land.

De provincie wordt nog steeds getroffen door talrijke volksverhuizingen. Het subdistrict Oud-Damascus is een van de subdistricten met de meeste ontheemden en "returnees" (33 % van de totale bevolking van het subdistrict).

In zijn "Country Guidance" van februari 2023 is het EUAA van mening dat het willekeurige geweld in de provincie Damascus een zodanig laag niveau heeft bereikt dat er over het algemeen geen reëel risico bestaat op ernstige schade bij terugkeer naar deze provincie. In het kader van de appreciatiemarge waarover ze beschikt, is de commissaris-generaal, na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie en rekening houdend met de bovenstaande vaststellingen, tot de conclusie gekomen dat er momenteel voor de burgers van de provincie Damascus geen reëel risico bestaat, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. In de provincie Damascus bestaat er momenteel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980. U hebt geen informatie verstrekt waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Na een theoretisch betoog geeft verzoeker aan onder immense stress te hebben gestaan tijdens zijn interviews tegenover de asielinstanties in België. Verder haalt verzoeker aan een psychologisch trauma te hebben opgelopen en hiervoor ook een arts te hebben bezocht in Syrië.

Verzoeker houdt vast aan zijn verklaringen die hij heeft afgelegd en is formeel over het gegeven dat er voor hem daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat bij een eventuele terugkeer naar Syrië. Immers kan volgens hem niet worden ontkend dat hij wel degelijk een gegronde vrees moet hebben gehad die ertoe heeft geleid dat hij zijn land van herkomst moest verlaten en zijn gezin en ouders noodgedwongen moest achterlaten, wetende dat er al langer sprake is van willekeurig geweld in Syrië en hij al eerder de vlucht had kunnen nemen.

Vervolgens betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing in verband met de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Wat het risico bij terugkeer betreft, wenst verzoeker op te merken dat de Syrische regering weliswaar grote delen van het land weer onder controle heeft en dat, ofschoon christenen in deze gebieden veel van hun

vrijheden terugkregen, de kerkgemeenschap in Syrië naar schatting met ruim twee derde is afgenomen. De achtergebleven christenen zijn vaak hun voorgangers en familie verloren. Op verschillende plekken in het land laait het geweld af en toe nog op en veel christenen zijn bang voor dit geweld en willen het land logischerwijs verlaten. Verder, aldus verzoeker, heeft de radicale islam, hoewel de extremistische islamitische groeperingen in Syrië grotendeels verslagen en verdreven zijn, nog steeds veel invloed op de Syrische bevolking waardoor christenen dan ook nog steeds gevaar lopen. Dit geldt in het bijzonder voor christenen met een islamitische achtergrond die zich bekeerd hebben tot het christelijk geloof. Zij worden door familie, dorpsgenoten en radicale moslims bedreigd en lopen continu gevaar. Verzoeker meent derhalve dat hij met een bijzondere kwetsbaarheid behept is bij een eventuele terugkeer en dat hij met zekerheid zal worden gevisieerd omwille van zijn vlucht naar het Westen. Verder wenst verzoeker nogmaals op te merken dat het als christen in Syrië zeker niet veilig is.

Voorts hekelt verzoeker, na enkele theoretische beschouwingen, dat de verwerende partij zijn asielrelaas gemakkelijker halve afdoet als zijnde niet geloofwaardig genoeg, alsook dat er geen enkel vluchtalternatief wordt gemotiveerd. Verzoeker werpt op dat zijn verklaringen stroken met de gangbare praktijken in Syrië en dat hij alles coherent heeft meegedeeld zoals dat van iemand met zijn profiel kan worden verwacht. Hij stelt verder dat zijn gezin kon rekenen op de relatief goede levenskwaliteit in zijn land van herkomst en dat hij het ook heel lang heeft volgehouden alvorens de vlucht te hebben genomen. Hij is dan ook van oordeel dat er wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging aan de basis moet hebben gelegen van zijn vlucht naar België en haalt aan dat de Syrische autoriteiten nog specifiek navraag naar hem hebben gedaan in Syrië.

Tot slot gaat verzoeker in op de algemene veiligheidssituatie in Syrië. Hij verwijst naar een reisadvies op de website diplomatie.belgium.be en naar het *World Report 2024 – Syria* van *Human Rights Watch*.

Verzoeker besluit dat de verwerende partij tenminste onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar zijn concrete mogelijkheid om zich te hervestigen in Syrië en aldaar een menswaardig leven te leiden.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, in subsidiaire orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in nog meer ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de door hem aangehaalde informatie in de ontwikkeling van zijn enig middel, geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer met daarbij gevoegd een psychiatrisch attest van 21 april 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van

26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, nu dit slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet.

2.3.5. In zoverre verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. Waar verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Syrië, te worden vervolgd omdat hij bij de politie als getuige de namen noemde van de twee mannen, leden van de vierde divisie die in de bar waar hij als barman werkte ruzie kwamen maken. Verzoeker vermoedt dat deze twee mannen van de vierde divisie zijn naam hebben gesignaleerd bij de grensposten. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van verzoeker verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoeker.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk gemaakt. Zo kunnen (i) verzoekers verklaringen in verband met de poging om hem te ontvoeren niet overtuigen. Verzoeker kan (ii) geen enkel bewijs neerleggen dat aantoonde dat hij effectief verklaringen heeft afgelegd in verband met de ruzie waarbij de twee mannen van de vierde divisie betrokken waren, waardoor het feit dat hij heeft getuigd tegen leden van de vierde divisie niets meer is dan een blote bewering. Verder (iii) zijn er geen indicaties dat verzoeker daadwerkelijk wordt vervolgd door leden van de vierde divisie, kan hij (iv) eveneens niet overtuigen dat hij wordt geviséerd door twee leden van de vierde divisie omdat hij hun namen bekend maakte in zijn verklaringen bij de politie en kan (v) niet worden geloofd dat net verzoeker diende te getuigen in verband met het gevecht dat plaatsvond in de bar. Voorts (vi) is er geen enkele aanwijzing dat verzoeker door de Syrische overheid als opposant beschouwd wordt. Daarnaast (vii) kan er, niettegenstaande het feit Syrië te hebben verlaten implicaties kan hebben voor de behandeling van een individu bij terugkeer naar Syrië en de houding van de Syrische autoriteiten jegens terugkeerders niet eenduidig is, in hoofde van verzoeker geen risico bij terugkeer worden weerhouden. Tot slot is het (viii) niet aannemelijk dat verzoeker, als christen, omwille van zijn religie een gegronde vrees voor vervolging heeft. De door verzoeker neergelegde documenten (ix) kunnen bovenstaande elementen niet veranderen, daar zij betrekking hebben op elementen die momenteel niet ter discussie staan.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in het voorliggende verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in de beweemde vrees voor vervolging, het vasthouden aan de reeds afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het verwijzen naar algemene informatie en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

2.3.7.2. Na grondige lezing van het administratief en rechtsplegingsdossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. Waar verzoeker in eerste instantie aangeeft onder immense stress te hebben gestaan tijdens zijn interviews tegenover de Belgische asielinstanties, kan hij geenszins een ander licht werpen op de terecht vaststellingen van de commissaris-generaal. Hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, ontslaat dit verzoeker niet van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument van verzoeker veel stress te hebben gehad, doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Inzake deze stress brengt verzoeker bovendien geen medisch attest bij waaruit kan blijken dat hij actueel ten gevolge van stress niet in staat is de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen.

2.3.7.4. Verzoeker beweert verder een psychologisch trauma te hebben opgelopen waarvoor hij ook een arts heeft bezocht in Syrië. Ter terechtzitting legt verzoeker een in het Engels opgesteld psychologisch attest *d.d.* 21 april 2004 neer, dat zou moeten uitgaan van een psychiater uit Syrië en waaruit blijkt dat verzoeker sinds 2014 in behandeling is voor een psychologisch trauma, dat hij symptomen van PTSD en depressie vertoont en in april 2023 zelfmoordgedachten had. Dit alles werd luidens het betreffende attest veroorzaakt door de algemene situatie in verzoekers land en regio van herkomst en het verlies van dierbaren ten gevolge hiervan. De Raad merkt vooreerst op dat wat voorligt slechts een kopie betreft, die door knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren is, die door eender wie kan zijn opgesteld en waarvan de authenticiteit en herkomst aldus niet kan worden nagegaan en dat deze niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Het document bevat voorts een naam van een psychiater en verder een onduidelijke stempel, waarvan de Raad de inhoud, bij gebrek aan voor eensluidend verklaarde vertaling, evenwel niet kan nagaan. In de mate dat kan worden aangenomen dat dit document daadwerkelijk uitgaat van de behandelende psychiater van verzoeker in Syrië, merkt de Raad op dat hierin op geen enkele wijze wordt aangehaald dat psychologische problemen verzoeker zouden verhinderen op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming of dat van hem niet kan worden verwacht op een eenduidige, coherente en gedetailleerde manier zijn relaas ten berde te brengen. Nergens in dit stuk wordt immers aangegeven en bijgevolg kan hieruit niet worden afgeleid dat en in welke mate de hierin aangehaalde symptomen van invloed zouden (kunnen) zijn op verzoekers vermogen om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen en in dit kader gedegen verklaringen af te leggen. Aldus kan dit stuk hoegenaamd niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker ten gevolge van zijn psychische problematiek niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure tot internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend. Uit de stukken van het dossier blijkt bovendien dat de onderhouden waaraan verzoeker deelnam op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Uit deze stukken blijkt dat verzoeker steeds in staat was de gesprekken te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete en gedetailleerde antwoorden kon formuleren. Eveneens blijkt hieruit dat hij omtrent tal van aspecten van zijn verzoek, zoals zijn relaas, personalia en levensloop, precieze en coherente verklaringen kon afleggen. Uit de stukken van het dossier kan aldus geenszins worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit alles geldt nog des te meer nu noch verzoeker, noch zijn advocaat enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud en verzoeker gedurende dit onderhoud ten andere zelf aangaf dat er geen medische zaken, of andere problemen zijn waarmee rekening moet worden gehouden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4).

In zoverre verzoeker zou trachten te laten uitschijnen dat het door hem bij zijn verzoekschrift gevoegd stuk zou (kunnen) volstaan om aan te tonen dat hij daadwerkelijk zou zijn gevisieerd of vervolgd, dient voorts te worden opgemerkt dat in dit attest op generlei wijze wordt gesproken over de beweerde vervolgingsfeiten in september 2023.

Volledigheidshalve kan in het kader van het voorgaande nog worden opgemerkt dat verzoeker in het geheel niet aannemelijk maakt dat de aangevoerde psychische problemen in zijn hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont hij middels enig begin van bewijs aan dat een dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria,

zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, en dat hij zich voor wat betreft de eventuele beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

2.3.7.5. Waar verzoeker nog op algemene wijze stelt dat hij alles coherent heeft meegedeeld zoals dat van iemand met zijn profiel kan worden verwacht, toont hij met een dergelijk algemeen betoog niet aan dat er, gelet op zijn profiel - waarover hij overigens niet de minste verdere duiding verstrekt -, onredelijke verwachtingen werden gesteld.

2.3.7.6. Wat de concrete motieven van de bestreden beslissing betreft, treedt de Raad vooreerst de commissaris-generaal bij waar deze op pertinente, correcte en in het administratief dossier steun vindende gronden tot de vaststelling komt dat verzoekers verklaringen in verband met de poging om hem te ontvoeren niet kunnen overtuigen:

“Uw verklaringen in verband met de poging om u te ontvoeren konden niet overtuigen. Volgens u probeerde een onbekende man u te ontvoeren vanuit uw werkplaats. Hij probeerde u naar buiten te lokken met de smoes dat hij een cadeau voor u had. Bovendien verwees hij naar één van de twee leden van de vierde divisie. U kon echter via een achterdeur ontsnappen (CGVS, p. 10; p. 11 en p. 14). Indien het daadwerkelijk de bedoeling was om u te ontvoeren kan zijn werkwijze allerminst overtuigen. Er kan worden aangenomen dat de onbekende man u op een meer doordachte manier naar buiten zou lokken. Hij kon eender welke smoes gebruiken. Dat hij echter koos om te verwijzen naar een cadeau en hierbij de naam ‘H. A. A.’ liet vallen kan niet overtuigen. Op deze manier veroorzaakte hij achterdochtigheid en wantrouwen bij u en saboteerde hij aldus zijn eigen plan. Dat hij er bovendien op vertrouwde dat u hem zondermeer naar buiten zou volgen is eveneens ongeloofwaardig. Volgens u vertrouwden ze gewoon op hun macht (CGVS, p. 15 en 16). Het spreekt voor zich dat deze uitleg niet kan overtuigen. Daarnaast kan ook worden verwacht dat H. A. J. en H. A. A. de locatie hadden bestudeerd en andere uitgangen ook lieten bewaken, wat ze blijkbaar niet deden (CGVS, p. 16).”

Verzoeker doet aan het voormelde geenszins afbreuk door nogmaals te herhalen dat de manier van ontvoeren de mentaliteit volgt van de mensen van de vierde divisie, één van de gevaarlijkste militaire fracties in Syrië en die volgens hem werkelijk alles mogen en kunnen. Integendeel zelfs, dit zou net betekenen dat de poging tot ontvoering op een meer doordachte en efficiënte manier zou zijn aangepakt, *quod certe non*, gelet op de bovenstaande terechte bemerkingen in dit verband. Waar verzoeker verder nog opmerkt dat er veel mensen waren op de werkplaats en dat de man waarschijnlijk niet gedacht had dat hij niet zou luisteren en vluchten, stipt de Raad aan dat verzoeker tijdens de administratieve procedure aangaf dat er op het moment van de bewuste poging tot ontvoering behalve hem en de boekhouder niemand aanwezig was in de bar waar hij werkte omdat het *“aan het begin van het werk”* was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 16). Verzoeker kan dan ook niet plotsklaps *post factum* beweren dat er veel mensen op de werkplaats aanwezig waren. Dat hij dan weer dacht dat de man die hem wou ontvoeren niet gedacht had dat hij niet zou luisteren en vluchten, is dan weer niets meer dan een loutere aanname en doet aan bovenstaande overwegingen geen afbreuk.

2.3.7.7. De Raad stelt verder, samen met de commissaris-generaal, vast dat verzoeker geen enkel bewijs neerlegt dat aantoonde dat hij effectief verklaringen heeft afgelegd bij de politie in verband met de ruzie waarbij de twee mannen van de vierde divisie betrokken waren in de bar waar hij als barman werkte en waardoor het feit dat hij getuigd heeft tegen leden van de vierde divisie niet meer is dan een blote bewering. Waar hij in het verzoekschrift opwerpt dat hij niet gedacht had dat hij een bewijs moest meebrengen en dat zijn aandacht enkel gericht was op het vluchten, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat er thans geen document ter ondersteuning van zijn getuigenis bij de politie voorligt en dat verzoeker geen pogingen heeft ondernomen om nadien alsnog zijn verklaringen te verkrijgen, bijvoorbeeld via tussenkomst van een advocaat (*ibid.*, p. 14). Verder legt verzoeker evenmin een bewijs neer van de klacht die hij drie of vier dagen na de vermeende poging tot ontvoering bij de politie neerlegde. Zijn familie deed de moeite om attesten op te vragen over verzoekers geboorte, huwelijk en gezinssamenstelling en deze aan verzoeker te bezorgen (*ibid.*, p. 19), maar slaagde er niet in het proces-verbaal van zijn getuigenis of de door hem neergelegde klacht naar aanleiding van de vermeende poging tot ontvoering te bekomen. In het verzoekschrift, alsook ter terechtzitting, werpt verzoeker dienaangaande op dat zijn familie getracht heeft de documenten te verkrijgen, maar dat dit niet lukte omdat ze geen partij zijn, wat echter niet verhindert dat via de tussenkomst van een advocaat de nodige documenten zouden kunnen worden opgevraagd. Wat er ook van zij, de Raad kan slechts vaststellen dat op heden geen enkel stuk voorligt dat verzoekers verklaringen over de getuigenis en de door hem ingediende klacht vermag te ondersteunen.

2.3.7.8. Verder zijn er ook geen indicaties dat verzoeker daadwerkelijk wordt vervolgd door leden van de vierde divisie. Zo kan, zo weze herhaald, geen geloof worden gehecht aan de vermeende ontvoering en verder gaf verzoeker zelf aan dat er geen andere vervolgingsfeiten meer hebben plaatsgevonden. Zo zijn de

bewuste mannen van de vierde divisie nooit bij hem thuis langsgekomen in Jaramana, zijn er volgens verzoeker geen indicaties dat hij momenteel nog door hen wordt gezocht en is er geheel niets meer gebeurd, ook niet na zijn vertrek uit Jaramana en later Syrië in het algemeen (*ibid.*, p. 17-19). Waar verzoeker thans in het verzoekschrift voor het eerst opwerpt dat “ze” twee keer naar zijn huis in Jaramana zijn gekomen, dat de burens zijn moeder, die toen net als hem in Sadad was, verwittigd hebben maar dat zij dit niet aan hem vertelde omdat zijn psychologische toestand al slecht genoeg was, vindt dit geenszins neerslag in zijn eerdere verklaringen. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat de bewuste mannen van de vierde divisie nooit bij hem thuis zijn langsgekomen (*ibid.*, p. 17). Gelet op het belang van verdere informatie in het kader van zijn beschermingsverzoek kan overigens niet worden ingezien waarom zijn moeder of andere familieleden hem niet beter op de hoogte konden of wilden brengen omtrent de thans beweerde twee bezoeken van de mannen van de vierde divisie bij hem thuis in Jaramana. Dat zijn moeder dit niet eerder vertelde omdat zijn psychologische toestand al slecht genoeg was, mist, gelet op het cruciale belang van deze informatie voor het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, verder iedere ernst. Ten overvloede werpt de Raad nog op dat tussen het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal van 11 maart 2024 en het neerleggen van het verzoekschrift op 15 april 2024 net iets meer dan een maand zit en dat het dan ook bevreemdend overkomt dat verzoekers moeder dergelijke informatie niet eerder aan verzoeker zou hebben meegedeeld ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek. Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat de Syrische autoriteiten nog navraag naar hem hebben gedaan in Syrië, stelt de Raad vast dat ook deze stelling geen neerslag vindt in het gezegde tijdens het persoonlijk onderhoud en dat dit overigens geenszins wordt onderbouwd, laat staan gestaafd met verdere informatie.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat niet aangenomen kan worden dat verzoeker na de vermeende poging tot ontvoering ondergedoken leefde in Jaramana. Immers plaatste hij in die tijd een bericht op zijn Facebook-pagina waarin hij aangaf op zoek te zijn naar werk (*ibid.*, p. 19 en administratief dossier, map ‘landeninformatie’, stuk 5) en plaatste hij tot aan zijn vertrek uit Syrië in februari 2024 verder op regelmatige tijdstippen berichten op Facebook (administratief dossier, map ‘landeninformatie’, stuk 4). Door in het verzoekschrift voor het eerst op te werpen dat zijn posts op Facebook enkel voor vrienden en familie bestemd zijn en dat hij een andere job probeerde te vinden toen hij dacht dat ze gestopt waren met naar hem te zoeken totdat een collega hem verwittigde dat ze in de bar naar hem kwamen vragen, slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan de vaststelling dat hij met het plaatsen van de posts op Facebook tijdens de periode waarin hij in Jaramana ondergedoken leefde geenszins een houding aannam die in overeenstemming te brengen is met de wens om onder de radar te brengen. Bovendien gaf verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud nergens aan dat een collega hem op de hoogte bracht van het feit dat “ze” op de werkplaats geweest waren om naar hem te vragen. Dit is dan ook niet meer dan een loutere *post factum* bijstelling die geenszins neerslag vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud.

2.3.7.9. Vervolgens treedt de Raad de volgende pertinente overwegingen van de bestreden beslissing bij waaruit genoegzaam blijkt dat verzoeker niet weet te overtuigen dat hij wordt gevisieerd door twee leden van de vierde divisie omdat hij hun namen bekend maakte in zijn getuigenis en dat er niet kan geloofd worden dat net hij als enige diende te getuigen in verband met het gevecht in de bar waar hij werkte:

“4. Dat u wordt gevisieerd door twee leden van de vierde divisie omdat u hun namen bekend maakte in uw verklaringen kan eveneens niet overtuigen (CGVS, p. 17). Volgens u werden de camerabeelden meegenomen door de politie. U haalde hierbij aan dat de mannen werden herkend op basis van de camerabeelden. Bovendien stonden de beide mannen bekend in de horecasector als diegenen die de belastingen innen (CGVS, p. 12). Het lijkt er aldus op dat de mannen reeds bekend waren in de regio. Dat u vervolgd wordt omwille van uw verklaringen, waarvan u geen bewijs kon neerleggen, kan aldus niet worden gevolgd.

5. Er kan niet worden geloofd dat net u diende te getuigen in verband met het gevecht dat plaatsvond in de bar. Er waren meerdere medewerkers in de bar aanwezig die het gevecht eveneens aanschouwden (CGVS, p. 11). Bovendien werd de security ingeschakeld en begeleidden zij de mannen naar buiten. Verder waren er andere klanten aanwezig in de bar op het moment van het gevecht. Dat net u werd uitgekozen als getuige kon u niet aannemelijk maken. Volgens u kwam dit omdat u het gevecht van dichtbij zag, in tegenstelling tot de andere medewerkers. De andere klanten hielden zich afzijdig (CGVS, p. 13). Gezien de security ook nadien nog betrokken was, namelijk in het naar buiten begeleiden van de mannen en hen de toegang te verhinderen, kan worden aangenomen dat ook zij werden gevraagd om te getuigen.”

Verzoeker brengt hier, door het opwerpen van loutere vergoelijkningen en het bevestigen van zijn reeds eerder afgelegde verklaringen, geen enkel concreet en dienstig verweer tegenin zodat deze overwegingen onverminderd overeind blijven.

2.3.7.10. Er is verder ook geen enkele aanwijzing dat verzoeker door de Syrische autoriteiten als opposant wordt beschouwd. Zo verklaarde verzoeker nooit politiek actief te zijn geweest en haalde hij geen problemen aan met de Syrische overheid in het algemeen of met de veiligheidsdiensten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7-9). Bovendien kon hij Syrië in februari 2024 legaal verlaten met zijn eigen paspoort (*ibid.*, p. 5) en heeft hij, ook al minimaliseert hij dit door op te werpen dat het gaat om familie van een vriend van hem, een bepaalde connectie met de politie gezien hij bij zijn vertrek uit Syrië geëscorteerd werd door een politiewagen (*ibid.*, p. 18).

2.3.7.11. In zoverre verzoeker een vrees opwerpt als terugkeerder uit het buitenland, wijst de Raad op het volgende.

Uit een lezing van alle beschikbare landeninformatie blijkt dat het feit Syrië te hebben verlaten implicaties kan hebben voor de behandeling van een individu bij terugkeer naar Syrië (EUAA, *Country Guidance Syria*, februari 2023, p. 51-53; EUAA “*Syria: Targeting of individuals*” september 2022, p. 31; EASO “*Syria Situation of returnees from abroad*”, juni 2021, p.1-22; Algemeen Ambtsbericht Syrië, augustus 2023, p. 79-90; UNHCR, *International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic*, maart 2021, p. 112-115; EASO “*Syria Situation of returnees from abroad*”, juni 2021, p. 1-22).

Hoewel het Syrische ministerie van Binnenlandse Zaken in maart 2019 een circulaire heeft uitgevaardigd waarbij de bestraffing van illegaal vertrek door middel van gevangenisstraf en/of boetes, die voorheen van kracht was, wordt opgeheven, moeten Syriërs die hun land illegaal verlaten hebben - dit is zonder ‘*exit stamp*’ - zich nog wel melden bij de (lokale) politie of veiligheidsdiensten waar ze zullen worden ondervraagd over de redenen waarom zij Syrië hebben verlaten en hun activiteiten in het buitenland, hetgeen kan leiden tot dagvaarding, ondervraging, en/of arrestatie en detentie.

Verder moeten Syriërs bij terugkeer twee procedures doorlopen. Beide procedures worden geleid door de Syrische inlichtingendienst en bestaan uit een “*security clearance*” en een “*status settlement*”. Het onderscheid tussen beide procedures is niet helder, noch is er sprake van een eenduidig proces dat garanties biedt voor een veilige terugkeer.

Het verkrijgen van een veiligheidsmachtiging komt in wezen neer op een antecedentenonderzoek, waarbij wordt nagegaan of de betrokkene gekend is wegens deelname aan protesten, kritiek op de regering of voor het opnemen van wapens tegen de regering. Als onderdeel van het terugkeerproces wordt van veel terugkeerders vereist dat zij een vorm van individuele verzoening met de Syrische overheden aangaan. Dit verzoeningsproces houdt in dat de terugkeerder persoonlijke informatie aan de regering moet verstrekken, zoals over het verleden van zijn familieleden of zijn sociale media-accounts.

Bij de grensovergangen zijn er verschillende instanties die controles uitvoeren. De soort en de aard daarvan kunnen per grensovergang verschillen, afhankelijk van de locatie, de datum, de ambtenaren van dienst en de omstandigheden van de terugkerende Syriër, bijvoorbeeld of deze destijds illegaal het land verlaten had. Voor zover bekend zijn deze factoren bepalend voor hoe men in de praktijk behandeld wordt – en niet zozeer de etniciteit of religie.

Volgens één bron zijn er geen gevolgen bekend wegens het indienen van een beschermingsverzoek in het buitenland, noch is er informatie voorhanden dat dergelijke verzoekers specifiek werden gestraft bij terugkeer. Diezelfde bron stelt dat terugkeerders, die niet betrokken waren bij de oppositie en Syrië alleen vanwege de oorlog hebben verlaten, bij terugkeer meestal geen problemen ondervonden tenzij iemand tijdens hun afwezigheid bij de autoriteiten had aangegeven dat zij bijvoorbeeld betrokken waren bij activiteiten tegen de regering van Syrië.

Andere bronnen maken evenwel melding van personen die bij terugkeer vervolging ondervonden omdat zij Syrië illegaal hadden verlaten, omdat zij asiel hebben aangevraagd in het buitenland of vanwege hun gebied/regio van herkomst. Tevens zijn er meldingen dat terugkeerders, onder wie personen die voorafgaand aan hun terugkeer een individuele verzoening met de Syrische autoriteiten hadden gesloten, onderworpen werden aan mensenrechtenschendingen door de Syrische autoriteiten. Deze verzoeningsprocedure biedt zodoende geen garantie voor een probleemloze terugkeer. Verder blijkt dat de Syrische autoriteiten om meerdere redenen een specifieke terugkeerder kunnen viseren. Zo zijn er meldingen van arrestaties van terugkeerders gebaseerd op algemene beschuldigingen van ‘terrorisme’, vaak gebaseerd op de bewering dat een familielid banden heeft met de politieke/gewapende oppositie, omdat de terugkeerder afkomstig is van een gebied dat eerder in handen was van de oppositie, of omwille van hun beweerd deelname aan protesten en oppositiebewegingen in de beginnende van de opstand in Syrië of vanwege vermeende kritiek op Syrië. Bij de meeste terugkeerders zal sprake zijn van verschillende redenen waarom zij destijds

vertrokken zijn, waardoor er dus verschillende redenen kunnen zijn waarom zij bij terugkeer verdacht zijn, waarbij ook het eerdere vertrek als een indicatie voor oppositie of dissidentie kan worden beschouwd.

In sommige gevallen kan de behandeling waaraan terugkeerders worden blootgesteld zo ernstig zijn dat het neerkomt op vervolging indien daarbij een verband met één van de vijf vervolgingsgronden bepaald in het Verdrag van Genève vastgesteld kan worden. In gevallen waarin geen *nexus* kan worden aangetoond, kunnen de implicaties van het verlaten van Syrië een relevante overweging zijn met betrekking tot subsidiaire beschermingsstatus. Uit het geheel van wat voorafgaat blijkt dat de houding van de Syrische autoriteiten jegens terugkeerders niet eenduidig is en dat de nodige voorzichtigheid geboden is.

In casu zijn er in hoofde van verzoeker geen elementen aanwezig die erop wijzen dat hij een zodanig profiel heeft met grote zichtbaarheid of publiek karakter dat hij bij terugkeer naar Syrië in het vizier zou komen van de Syrische autoriteiten. Zo is er, zo weze herhaald, geen enkele aanwijzing dat verzoeker door de Syrische overheid als opposant beschouwd wordt. Verzoeker verklaarde immers nooit politiek actief geweest te zijn en haalde geen problemen aan met de Syrische overheid in het algemeen of met de veiligheidsdiensten. Hij verliet Syrië bovendien legaal met zijn eigen paspoort. Bovendien, zoals *supra* gesteld, is verzoekers regio van herkomst hierbij ook van belang. Verzoeker is afkomstig van de provincie Damascus, een regio waar de Syrische regering grotendeels de controle is blijven behouden doorheen het conflict (zie *infra* punt 2.3.8.3.). Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij vóór zijn vertrek uit Syrië reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de Syrische autoriteiten, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, zijn er geen indicaties dat verzoekers familie van oppositie-activiteiten beticht wordt, dat de overheid een veiligheidsdossier tegen hem heeft opgemaakt of dat hij op een lijst van gezochte personen staat. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Syrië verliet omwille van persoonlijke problemen met de Syrische autoriteiten, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met die autoriteiten een risico zou lopen om te worden geïdendeerd, laat staan dat zijn overigens legaal vertrek uit Syrië om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Syrië alsnog in het vizier van de Syrische autoriteiten zou komen. Zijn vrees voor terugkeer is uitsluitend verbonden aan de door hem voorgehouden problemen met leden van de vierde divisie die evenwel, zoals *supra* genoegzaam is komen vast te staan, ongeloofwaardig worden bevonden. Door in het verzoekschrift louter op te werpen dat hij omwille van zijn religie met een bijzondere kwetsbaarheid behept is bij een eventuele terugkeer, zonder dit te steunen op enerlei bron, maakt verzoeker niet aannemelijk dat er in zijn hoofde een risico op vervolging bij terugkeer kan worden weerhouden. Wat verzoekers religie betreft, kan voor het overige worden verwezen naar hetgeen hierover onder punt 2.3.7.12. wordt gesteld.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Syrië, besluit de Raad dat verzoeker nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Syrië omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

2.3.7.12. Tot slot maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van zijn religie, meer bepaald als christen, een gegronde vrees voor vervolging heeft. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande op goede gronden als volgt geconsidereerd:

"In het Algemeen Ambtsbericht (mei 2022) (beschikbaar op https://www.ecoi.net/en/file/local/2075473/AAB+Syrie_extern+17jun22.pdf) wordt toegelicht dat er, behalve ISIS, geen andere partijen in het conflict zijn die zich op grond van etniciteit, religie, beroep of andere kenmerken met ideologische motieven op bepaalde groepen richten. De vijandigheid is gebaseerd op tegengestelde politieke affiliaties en ideologieën waarbij religie een rol kan spelen. In een rapport gepubliceerd in oktober 2019 door het Governance and Social Development Resource Centre werd geoordeeld dat veel etnisch-religieuze groepen "minder om religieuze redenen werden aangevallen en meer vanwege vermeende vooringenomenheid of sympathie voor een bepaalde hoofdrolspeler in het conflict" (EUAA "Syria – Targeting of Individuals", september 2022, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/euaa-coi-report-security-situation-1> en <https://euaa.europa.eu/publications/syria-targeting-individuals>). In de beschikbare landeninformatie kan verder worden gelezen dat de situatie van leden van religieuze en etnische minderheidsgroepen regionaal verschilt en in het bijzonder afhangt van de actoren die de regio beheersen, hun opvattingen en percepties ten aanzien van leden van andere religieuze en etnische minderheidsgroepen, en de specifieke conflictontwikkeling in deze gebieden (UNHCR, International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic, maart 2021, p. 151, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/606427d97.html>). Uit de EUAA Country Guidance van februari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-syria-february-2023>), het EUAA Security Situation Report van september 2022 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-09/2022_09_COI_Report_Syria_Security_Situation_EN.pdf) of op <https://>

www.cgvs.be/nl/landeninfo/euaa-coi-report-security-situation-1), de EUAA “Syria – Targeting of Individuals van september 2022), en de COI Focus – Syrië: Situatie van de christenen in regimegebied (dd. 19.07.2023) blijkt dat de situatie voor bepaalde delen van de christelijke gemeenschap in Syrië effectief problematisch kan zijn. Tegelijk zijn er geen aanwijzingen van een situatie waarin christenen in Syrië, laat staan christenen uit uw regio van herkomst, systematisch vervolgd worden op basis van (hun etnische of) hun religieuze afkomst. Het loutere feit christen te zijn is dus onvoldoende om een vrees voor vervolging of een risico op reële schade aannemelijk te maken. Conform de aanbevelingen in de EUAA Country Guidance moet bijgevolg een individuele risicobeoordeling worden gemaakt, rekening houdend met de omstandigheden die een impact kunnen hebben op het veiligheidsrisico. Welnu, u haalde geen vrees aan bij terugkeer op basis van uw religie. Uit uw verklaringen blijkt verder dat u nooit problemen heeft gekend met de Syrische overheid, andere groeperingen of milities, noch met derden (CGVS, p. 8 en p. 9).” Door thans in het verzoekschrift voor het eerst een vrees voor vervolging omwille van zijn religie in te roepen en hier louter algemene beschouwingen over uiteen te zetten, doet verzoeker geenszins afbreuk aan voorgaande pertinente overwegingen.

2.3.7.13. Verzoeker voert tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.14. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.7.15. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7.16. Nu verzoeker in gebreke blijft het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde aannemelijk te maken, is zijn kritiek, dat de commissaris-generaal heeft nagelaten de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief te onderzoeken, alsook te onderzoeken in welke omstandigheden hij concreet zou terechtkomen in geval van hervestiging in Syrië, *in casu* niet dienstig.

2.3.7.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Syrië.

2.3.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Syrië zou hebben gekend.

2.3.8.3. Waar verzoeker wijst op de veiligheidssituatie in Syrië, wordt inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden

verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité/de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, pt. 30); en;
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji/ Staatssecretaris van Justitie, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt rekening gehouden met de “*Country Guidance Syria*” van EUAA van februari 2023 en het EUAA COI Report: *Syria – Security Situation* van oktober 2023, zoals aangestipt in de bestreden beslissing en waarnaar de weblinks zijn vermeld. In de “*Country Guidance*” van februari 2023 wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Het geweldsniveau in Syrië verschilt van regio tot regio en bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen (p. 134 -135):

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) het aantal burgerslachtoffers;

- (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

De commissaris-generaal komt tot de volgende beoordeling voor wat betreft de veiligheidssituatie in Syrië in het algemeen en in de regio van herkomst van verzoeker, zijnde de provincie Damascus, in het bijzonder:

"In 2022 wordt het Syrische grondgebied verdeeld in vijf geografische gebieden: (i) een gebied onder controle van het Syrische regime, gesteund door Rusland en Iran; (ii) een gebied in het noorden van het land, onder controle van Turkije en de met Turkije geassocieerde Syrische rebellen; (iii) een gebied in het noordoosten van het land, onder controle van de Koerdische PYD/SDF, gesteund door westerse landen; (iv) het rebellengebied in het noordwesten van het land; en (v) het woestijngebied rond de grensovergang bij Tanf in het oosten van Syrië, dat onder controle staat van de Verenigde Staten en een rebellenmilitie.

De afgelopen jaren is het Syrische leger er - met militaire steun van Rusland en Iran - in geslaagd om grote delen van het land te heroveren op de rebellen of jihadisten. In de eerste helft van 2018 heroverden de Syrische autoriteiten het door de opstandelingen bezette gebied in de voormalige de-escalatiezones in het noorden van de provincie Homs en ten oosten van Damascus. In juni 2018 startten de regeringsgezinde troepen operatie Basalt, met als doel het zuiden van Syrië te heroveren op de gewapende organisaties van het Zuidelijk Front. Dankzij deze operatie kreeg het Syrische regime in juli 2018 weer de volledige controle over het gebied langs de grens met Jordanië en de demarcatielijn met Israël. Sinds maart 2021 controleert de regering van Damascus het grootste deel van Syrië, d.w.z. de provincies Damascus, Rif Dimashq, Quneitra, Deraa, Suwayda en Tartous, het grootste deel van de provincies Homs, Hama en Latakia, een aanzienlijk deel van de provincie Aleppo en het zuidelijke deel van de provincies Raqqah en Deir ez-Zor. Het regime controleert ook de grootste stedelijke centra van Syrië zoals Damascus, Aleppo, Homs, Hama, Latakia en Deir ez-Zor. Het conflict heeft echter de rol, de reikwijdte en de institutionele capaciteit van de overheid in de door de regering gecontroleerde gebieden aanzienlijk aangetast. De Syrische regering controleert de facto de politie, de veiligheidstroepen en het leger, maar buitenlandse actoren en pro-regimemilities oefenen aanzienlijke invloed uit op bepaalde delen van het grondgebied die theoretisch onder regeringscontrole staan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal incidenten in Syrië sinds de tweede helft van 2018 duidelijk is afgenomen en dat de mate van geweld, de omvang van willekeurig geweld en de impact van het conflict in Syrië per regio aanzienlijk verschillen. Wegens deze grote regionale verschillen moet er niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gelet op uw verklaringen over de plaats waar u vandaan komt in Syrië, is het in dit geval de veiligheidssituatie in de provincie Damascus die onderzocht moet worden. De beoordeling wordt gemaakt ten aanzien van Damascus gezien u daar sinds 2005 woonde en aldus daar uw leven opbouwde (CGVS, p. 5). U werkte er sinds 2008 als barman (CGVS, p. 7). U bouwde er samen met uw vrouw een leven op gezien uw zoon G. in Damascus is geboren, net als u (Verklaringen DVZ, vraag 17 en CGVS, p. 5).

De provincie Damascus, waar de Syrische hoofdstad onder valt, ligt in het zuidwesten van het land en wordt volledig omringd door de provincie Rif Dimashq. De provincie bestaat uit twee districten: Damascus-stad en Yarmouk. De stad Damascus heeft meer dan 1,8 miljoen inwoners en een bevolking die zeer heterogeen is geworden als gevolg van talrijke volksverhuizingen. In de provincie bevinden zich de centrale regering, politieke en administratieve instellingen en de belangrijkste militaire instellingen en veiligheidsdiensten van Syrië.

Tijdens het conflict bleef bijna de hele provincie Damascus, inclusief de hoofdstad, onder controle van de Syrische regering. In 2018 heroverden de regeringstroepen geleidelijk de controle over de gebieden die in handen van de oppositie waren gevallen, waardoor het geweld duidelijk afnam. Sindsdien waren antiregimeactiviteiten vrij zeldzaam in de regio. Momenteel controleren de Syrische autoriteiten de hele provincie.

Naast regeringstroepen en hiermee gelieerde groepen zijn er ook Russische en Iraanse troepen ingezet op verschillende locaties in de provincie.

Ondanks een stijging van het aantal incidenten in 2022 ten opzichte van 2021, heeft de provincie Damascus het op één na laagste aantal veiligheidsincidenten van alle Syrische provincies, na de provincie Tartous. Volgens de beschikbare informatie hebben zich sinds de herovering van de provincies Damascus en Rif Dimashq door de regering in 2018 geen grote incidenten meer voorgedaan, zoals militaire operaties. Volgens cijfers van het ACLED (Armed Conflict Location and Event Data Project) werden er tussen 1 augustus 2022 en 28 juli 2023 36 veiligheidsincidenten gemeld (d.w.z. 0,7 incidenten per week). Al deze incidenten vonden plaats in de stad Damascus.

Tussen augustus 2022 en juli 2023 werden drie burgerslachtoffers geregistreerd (d.w.z. minder dan één burgerdode per 100.000 inwoners). Wat de toestand van de infrastructuur na het conflict betreft, zijn veel gebouwen in Damascus nog steeds aangetast door de aanwezigheid van munitie die niet tot ontploffing is gebracht.

Er werden zeldzame activiteiten van Islamitische Staat gemeld: in mei 2023 eiste Islamitische Staat een autobomaanslag op een politiebureau in Damascus op. In april 2023 werd nog een aanslag van hetzelfde type geregistreerd, en in juni 2023 raakten vier mensen gewond bij een bomaanslag en een steekpartij. Deze twee aanvallen werden echter niet opgeëist. Israël voerde ook luchtaanvallen uit in de buurt van Damascus en op de internationale luchthaven. In februari 2023 werden twee burgers gedood en in maart 2023 werd nog een aanval geregistreerd. De hoofdstad blijft echter grotendeels gespaard door het geweld in de andere provincies van het land.

De provincie wordt nog steeds getroffen door talrijke volksverhuizingen. Het subdistrict Oud-Damascus is een van de subdistricten met de meeste ontheemden en "returnees" (33 % van de totale bevolking van het subdistrict).

In zijn "Country Guidance" van februari 2023 is het EUAA van mening dat het willekeurige geweld in de provincie Damascus een zodanig laag niveau heeft bereikt dat er over het algemeen geen reëel risico bestaat op ernstige schade bij terugkeer naar deze provincie. In het kader van de appreciatiemarge waarover ze beschikt, is de commissaris-generaal, na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie en rekening houdend met de bovenstaande vaststellingen, tot de conclusie gekomen dat er momenteel voor de burgers van de provincie Damascus geen reëel risico bestaat, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. In de provincie Damascus bestaat er momenteel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980. U hebt geen informatie verstrekt waaruit het tegendeel blijkt."

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt aldus dat voor de provincie Damascus geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt.

Verzoeker brengt met zijn loutere verwijzing naar informatie van *Human Rights Watch* omtrent onder meer de algemene en humanitaire situatie in Syrië in 2023 geen elementen bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voormelde analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie inzake de provincie Damascus kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. Wat betreft het reisadvies van het Belgische ministerie van Buitenlandse Zaken waarnaar in het verzoekschrift wordt gerefereerd, stelt de Raad vast dat dit bestemd is voor toeristen en niet te beschouwen is als richtlijnen voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar verzoeker, die wel deze nationaliteit heeft en van dit land afkomstig is.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.8.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Syrië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker via videoconferentie uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad

stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin toont verzoeker een schending aan van het verbod van willekeur.

2.3.12. Waar verzoeker in “*nog meer ondergeschikte orde*” vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

V. SERBRUYNS